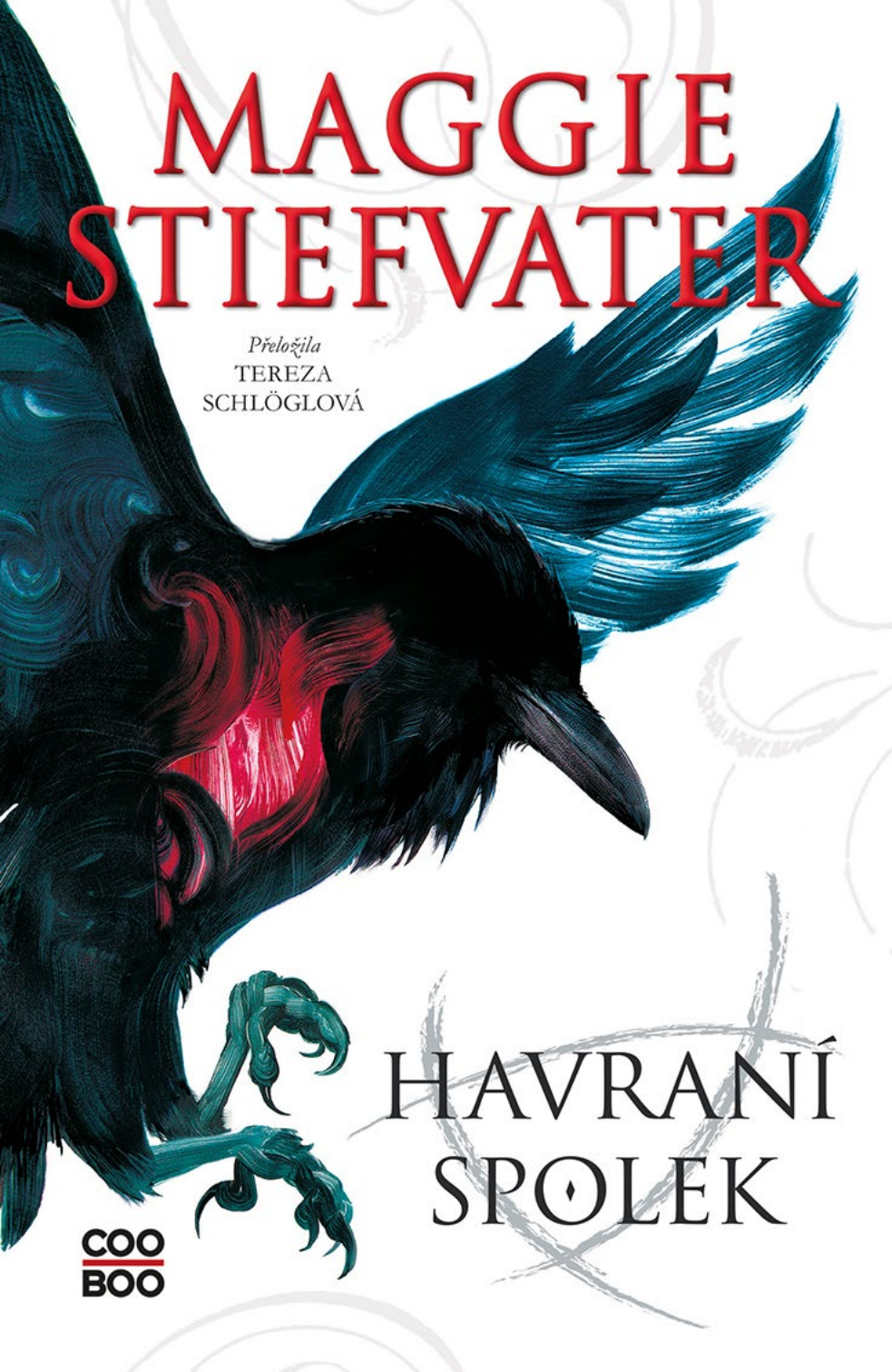

A detailed illustration of a crow or raven, shown from the side with its wings spread. The bird's body is black, but its throat and the inner part of its wings are a vibrant red. The background is white with faint, grey, swirling patterns.

MAGGIE STIEFVATER

Přeložila
TEREZA
SCHLÖGLOVÁ

HAVRANÍ
SPOLEK

COO
BOO

Havraní spolek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maggie Stiefvater
Havraní spolek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HAVRANÍ SPOLEK

MAGGIE STIEFVATER

COO
BOO

Přeložila Tereza Schlögllová

*Brenně,
která má talent na nacházení věcí*

Hledě dlouho do tmy z prahu,
 stoje v pochybách a v strachu,
dlouho snil jsem, jak si nikdo
 netroufal snít mimo mne.

EDGAR ALLAN POE

Snílek je ten, kdo nachází cestu
pouze za svitu měsíce, potrestán tím,
že spatří rozbřesk dříve než kdo jiný.

OSCAR WILDE

PROLOG

Blue Sargentová si ani nepamatovala, kolikrát už si vyslechla, že jednoho dne zabije svou pravou lásku. Její rodina obchodovala s prorocstvími. Ta ovšem mívala tendenci stáčet se k neurčitu. Zněla obvykle nějak takhle: *Dnes se ti přihodí něco strašného. Možná to bude souviset s číslem šest. Nebo: Míří k tobě peníze. Přivítej je nastavenou dlaní. Anebo: Stojíš před velikým rozhodnutím, které se samo neučiní.*

Lidem, kteří docházeli do onoho světle modrého domku s číslem 300 v ulici Fox Way, neurčitá povaha věštek nevadila. Stala se z toho taková hra, nebo snad výzva, rozpoznat moment, ve kterém se předpověď plní. Když do auta jednoho z klientů dvě hodiny poté, co si nechal předpovědět budoucnost, vrazila dodávka, v níž sedělo šest lidí, mohl pokývat hlavou s pocitem, že úkol je splněn, a oddechnout si. Když zase jiné klientce nabídl její soused, že od ní koupí starou sekačku na trávu, zrovna když přemítala, kde sežene trochu peněz navíc, mohla si vzpomenout na příslib blížícího se zisku a sekačku prodat s pocitem, že jí byl obchod prorokován. A když třetí klient slyšel svou ženu říkat: *Někdo to musí rozhodnout*, mohl si vzpomenout, že stejná slova vyřkla Maura Sargentová nad rozloženými tarotovými kartami, a následně okamžitě začít konat.

Vágnost však předpovědím brala část jejich moci. Umožňovala nad nimi mávnout rukou s tím, že se jedná o pouhé náhody, předtuchy. Stávaly se uchechtnutím, když jste na

parkovišti u supermarketu narazili na starého známého, jak bylo předpovězeno. Byly mrazením, jež vám přejelo po zádech, když se na účtu za elektřinu objevilo číslo sedmnáct. Uvědoměním, že i když jste svou budoucnost znali předem, nijak to doopravdy nezměnilo to, jak jste žili v přítomném okamžiku. Byly pravdou, ale nebyly celou pravdou.

„Měla bych vám povědět,“ říkala vždy Maura svým novým klientům, „že moje předpověď bude přesná, ale ne konkrétní.“

Bylo to tak jednodušší.

Blue však bylo řečeno něco jiného. Zas a znova musela nastavovat dlaň s rozevřenými prsty ke zkoumání, z balíčků se sametovými okraji jí opětovně vykládali karty a rozkládali je na chlupatém koberci v obývacím pokoji rodinné známé. K tajemnému, neviditelnému třetímu oku, které se údajně nachází mezi obočím každého člověka, jí byly přitiskovány palce. Četlo se z run a vykládaly se sny, čajové lístky byly pečlivě zkoumány a konal se nespočet seancí.

Všechny ženy došly ke stejnému závěru, jenž byl naprosto zřejmý a nevysvětlitelně konkrétní. To, na čem se všechny shodly, v mnoha různých jazycích jasnovidectví, bylo následující:

Pokud Blue políbí svou pravou lásku, tak dotyčný zemře.

Blue to velmi dlouho trápilo. Varování to bylo přesné, o tom žádná, jenže jen do té míry, do jaké přesně hovoří pohádka. Nebylo jasné, jakým způsobem její pravá láska zemře. Ani jak dlouho po polibku ještě zůstane naživu. Počítal by se jen polibek na ústa? Nebo by se i cudná letmá pusa na hřbet jeho ruky ukázala být stejně smrtící?

Až do svých jedenácti let byla Blue přesvědčená, že nevědomky chytí nějakou strašně nakažlivou nemoc. Pak postačí jediné

políbení na rty její hypotetické spřízněné duše a i on zemře v ničivé bitvě, z níž jej nedokáže vysvobodit moderní lékařství. Když jí bylo třináct, rozhodla se, že ho namísto toho zabije žárlivost – že se v momentě políbení objeví některý její bývalý kluk s pistolí v ruce a zhrzeným srdcem.

V patnácti došla Blue k závěru, že matčiny tarotové karty jsou pouze kupička obyčejných hracích karet a že sny, které se matce a ostatním ženám s jasnovidickým darem zdají, jsou přivolané vypitými koktejly, ne schopností nadpřirozeného vhledu, a tudíž že na jejich předpovědích nesejde.

Sama však dobře věděla, že si to jen nalhává. Předpovědi pocházející z domu na Fox Way s číslem popisným 300 bývaly sice neurčité, avšak nepopíratelně pravdivé. Její matka ze svého snu vyčetla, že si Blue v den nástupu do školy zlomí zápěstí. Její teta Jimi odhadla, kolik Maura zaplatí na daních, a netrefila se jen o necelých deset dolarů. Její starší sestřenice Orla si začala broukat svoji oblíbenou písničku pokaždé pár minut předtím, než ji pustili v rádiu.

Žádná z obyvatelk domu doopravdy nepochybovala, že je Blueiným osudem zabít svou pravou lásku polibkem. Ale protože o té hrozbě věděly už tak dlouho, ztratila v podstatě veškerou svou sílu. Představa, že se šestiletá Blue zamiluje, byla tak vzdálená, až se to celé zdálo být pouhou smyšlenkou.

A než Blue dovršila šestnáct let, rozhodla se, že se nikdy nezamiluje, takže na tom celém stejně nezáleželo.

Její přesvědčení se však změnilo, když do městečka Henrietta, v němž žily, zavítala nevlastní sestra její matky, Neeve. Neeve proslavilo to, že nahlas dělala to samé, co Blueina matka v tichosti. Maura věštila budoucnost ve svém obývacím pokoji, a to

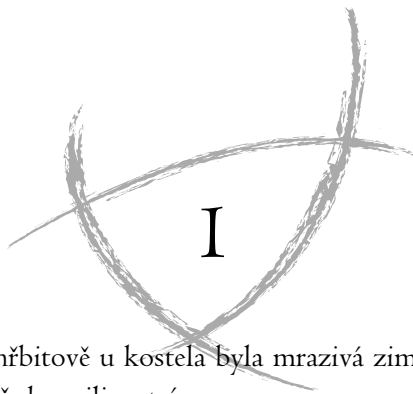
většinou obyvatelům Henrietty a údolí, jež malé město obklopovalo. Zato Neeve věštila v živém televizním vysílání v pět ráno. Měla vlastní webové stránky, z nichž na návštěvníky neomylně hleděla ze starých, naschvál lehce rozostřených fotografií. Její jméno se vyjímallo na obálkách čtyř knih o nadpřirozenu.

Blue ji nikdy nepotkala osobně, takže toho o své nevlastní tetě věděla víc díky zběžnému nakouknutí na internet než z vlastní zkušenosti. Nebyla si jistá, proč se Neeve rozhodla je navštívit, věděla však, že její blížící se příjezd spustil nespočet šeptaných konverzací mezi Maurou a jejími dvěma nejlepšimi přítelkyněmi Persefonou a Callou – byl to ten typ konverzací, které plynule přešly v usrkávání kávy a poklepávání propiskami o stůl pokaždé, když Blue vešla do místnosti. Ona si však z Neevina příjezdu nedělala těžkou hlavu. Jejich dům byl koneckonců už tak až po okraj plný ženských, tak co se může stát, když se k nim přidá jedna další?

Neeve se konečně objevila jednoho jarního večera, kdy se už tak protáhlé stíny západních hor zdály ještě delší než obvykle. Když jí Blue otevřela dveře, na chvilku si pomyslela, že před ní stojí nějaká neznámá starší žena, ale pak její oči přivykly línému karmínovému světlu, které prosvítalo mezi stromy, a uviděla, že je Neeve jen sotva starší než její máma, takže vlastně vůbec není stará.

Kdesi venku v dále vyli lovečtí psi. Blue jejich hlasy dobře znala, protože na podzim vyjížděli chlapi z loveckého klubu při Aglionby na koních i se psy na lov skoro každý víkend. Blue okamžitě poznala, co jejich zběsilé skučení znamená: Hnali se za kořistí.

„Ty jsi Mauřina dcera,“ pronesla Neeve, a než jí Blue stihla odpovédět, dodala, „a letos se zamiluješ.“

I

Na hřbitově u kostela byla mrazivá zima už předtím, než dorazili mrtví.

Každý rok se Blue se svou matkou Maurou vydala na stejné místo a každý rok bylo chladno. Tentokrát se však vzduch bez Mauřiny přítomnosti zdál studenější.

Bylo dvacátého čtvrtého dubna, předvečer svatého Marka. Většina lidí si ani neuvědomovala, že svátek svatého Marka nastal a skončil. Školáci v ten den neměli volno. Nerozdávaly se žádné dárky. Lidé si neoblékali žádné kostýmy ani nepořádali oslavy. V obchodech neprobíhaly svatomarkovské výprodeje, v regálech nebyly k prodeji přání ke dni svatého Marka, v televizi nedávali žádné zvláštní pořady, které běží jen jednou za rok. Nikdo si dvacátého pátého dubna nevyznačoval v kalendáři. Většina živých si popravdě řečeno ani neuvědomovala, že existuje den pojmenovaný na počest svatého Marka.

Mrtví si to však pamatovali.

Zatímco se Blue třásla zimou usazená na kamenné zídce, opakovala si, že letos aspoň, když už nic jiného, neprší.

Každý rok v předvečer svatého Marka se Maura s Blue vydaly právě sem. K opuštěnému kostelu, jenž byl tak starý, že jeho jméno dávno upadlo v zapomnění. Jeho rozvaliny se ukrývaly mezi hustě zalesněnými kopci nedaleko Henrietty, několik mil od okraje skutečných hor. Z budovy zůstaly už jen vnější zdi, střecha i podlaží se dávno zřítily dovnitř. To, co neshnilo, bylo

schované pod hladovými šlahouny popínavých rostlin a hnilobně páchnoucími mladými stromky. Kostel byl obehnán kamennou zídou, kterou přerušovala jen zastřešená brána sotva dost široká na to, aby jí prošli nosiči s rakví. Od ní se ke starým dveřím kostela zarputile táhla pěšina, jež se zdála být odolná vůči veškerému plevelu.

„Ach,“ povzddechla si Neeve, jejíž baculatá, ale neobvykle elegantní figura seděla na zídce vedle Blue. Tu opět, stejně jako když Neeve potkala úplně poprvé, zaujaly její mimořádně působné ruce. Buclatá zápěstí přecházela v hebké, skoro dětské dlaně a dál v útlé prsty s oválnými nehty.

„Ach,“ zašeptala si pro sebe znovu Neeve. „To je ale noc.“

Řekla to s tímhle důrazem: „To je ale *noc*.“ A jakmile ta slova vyřkla, naskočila Blue po těle husí kůže. Po boku své matky už tady proseděla na hlídce deset předvečerů svatého Marka, ale dnešní noc jí připadala jiná než ty předchozí.

Dneska to byla ale *noc*.

Letos Maura poprvé a z důvodů, kterým Blue nerozuměla, poslala na hlídku u kostela místo sebe Neeve. Matka se Blue zeptala, jestli se jako obvykle přidá, jenže ve skutečnosti to otázka nebyla. Blue sem chodívala každý rok a ten letošní nebude výjimkou. Ne že by si na předvečer svatého Marka někdy naplánovala cokoli jiného. Ale bylo nutné se jí zeptat. Maura se kdysi před Blueiným narozením rozhodla, že rozkazovat dětem je barské, a tak Blue vyrostla obklopená rozkazovacími otazníky.

Blue rozevřela prochladlé prsty a znovu je sevřela v pěst. Horní okraje jejích bezprstých rukavic se třepily. Když je loni pletla, trochu to odflákla, ale pořád byly šik takovým tím nedbalým způsobem. Kdyby nebyla tak marnivá, mohla by si místo nich

navléknout ty nudné, ale praktické rukavice, které dostala k Vánocům. Jenže ona marnivá byla, a proto tu teď seděla v párajících se bezprstých rukavicích, které byly nekonečněkrát víc cool, ale taky v nich byla větší zima, a v kterých ji tady kromě Neeve uvidí leda tak mrtví.

Dubnové dny v Henriettě byly docela často půvabné a něžné, polehoučku probouzely dřímající stromy do rozkvětu a lákaly láskou zblázněné беруšky, aby zběsile narážely do okenních tabulek. Ne však dnes v noci. Dnes jako by se vrátila zima.

Blue pohlédla na hodinky. Do jedenácté hodiny zbývalo pár minut. Staré legendy pravily, že by se u kostela mělo hlídkovat o půlnoci, ale mrtví se časem neřídili nijak vzorně, obzvláště když nesvítil měsíc.

Na rozdíl od Blue, která neměla sklon k trpělivosti, seděla Neeve na staré kamenné zídce jako královská socha: ruce složené v klíně, kotníky překřížené pod dlouhou vlněnou sukní. Blue, menší a hubenější, se vedle ní krčila jako neklidný, slepý chrlič. Dnešní noc nepatřila lidem s obyčejným zrakem, jaký měla ona. Patřila vidoucím a jasnovidcům, čarodějkám a médiím.

Jinými slovy všem ostatním v její rodině.

Neeve se do ticha zeptala: „Slyšíš něco?“ Oči jí ve tmě zajiskřily.

„Ne,“ odvětila Blue, protože nic neslyšela. Pak přemítala, jestli se jí na to Neeve ptala, protože ona něco slyšela.

Teta na ni hleděla se stejným výrazem, jaký měla na všech fotkách na svých internetových stránkách – záměrně zneklidňujícím, až nadpřirozeně upřeným pohledem, který trval o několik vteřin déle, než bylo příjemné. Pár dní po Neevině příjezdu už z toho byla Blue vynervovaná natolik, že se o tom

zmínila Mauře. Zrovna se obě mačkaly v jejich jediné koupelně, Blue se chystala do školy, Maura do práce.

Blue, která se snažila sepnout všechny ty různě dlouhé pramínky svých tmavých vlasů do malého culíku, pronesla: „Vážně musí pořád tak upřeně zírat?“

Její matka ve sprše zdobila zamlžené skleněné dveře malůvkami. Přestala s tím a zasmála se. Skrže dlouhé, protínající se čáry, které namalovala, prosvítala její kůže. „To je prostě typická Neeve.“

Blue si pomyslela, že se nejspíš najdou i lepší věci, kterými se lze proslavit.

Na hřbitově řekla Neeve záhadně: „Je toho slyšet spousta.“

Jenže nebylo. V létě úpatí kopců ožívala bzučením hmyzu, pískáním drozdců zabraných do ptačích hovorů, křikem havranů, kteří se obořovali na auta. Dnes v noci bylo však příliš chladno a všechno ještě spalo.

„Já takové věci neslyším,“ řekla Blue trochu překvapená, že o tom Neeve ještě neví. Mezi členy své výjimečně jasnovidecké rodiny byla Blue černou ovčí, jež nebyla zasvěcená do vzrušujících rozhovorů, které její matka, tety i sestřenice vedly se světem, jenž byl většině lidí skrytý. To jediné, co na ní bylo výjimečné, bylo něco, co ona sama na vlastní kůži zažít nemohla. „Z těchhle konverzací toho slyším asi tolik jako telefon. Jen je dělám hlasitějšími pro všechny ostatní.“

Neeve stále neodvracela pohled. „Tak proto Maura trvala na tom, aby ses ke mně přidala. Má tě po svém boku také pokaždé, když věští?“

Při tom pomyslení se Blue zachvěla. Nezanedbatelný počet těch, kteří přišli využít služeb poskytovaných v ulici Fox Way

s číslem 300, byly ztrápené ženy, které doufaly, že v jejich budoucnosti Maura spatří lásku a peníze. Představa, že by celý den měla být uvězněná doma s něčím takovým, byla nesnesitelná. Blue věděla, že její matku jistě velmi lákala Blueina přítomnost, díky níž byly její jasnovidecké schopnosti mnohokrát silnější. Když byla Blue mladší, neuměla ještě docenit, jak zřídka ji Maura zvala k vykládání budoucnosti, ale teď, když už věděla, jak výrazně dokáže vytříbit nadání jiných, na ni dělalo dojem, jak moc se Maura v tomto ohledu držela na uzdě.

„Jenom když je to hodně důležité sezení,“ odvětila.

Neevin pohled balancoval na tenké hraně mezi znepokojujícím a strašidelným. Řekla: „Měla bys na to být pyšná, abys věděla. Umět posílit jasnovidecký dar někoho jiného je velká vzácnost a má vysokou cenu.“

„Pfff,“ odfrkla si Blue, ne však se zlým úmyslem. Snažila se o vtipnou reakci. Na to, aby si zvykla, že není zasvěcená do světa nadpřirozených jevů, měla už šestnáct let. Nechtěla, aby si Neeve myslela, že kvůli tomu prochází krizí identity. Popotáhla za volný kousek příze trčící z rukavice.

„A máš spoustu času na to, abys objevila své vlastní jasnovidecké nadání,“ dodala Neeve. Její pohled působil hladově.

Blue na to neřekla nic. Neměla zájem předpovídat budoucnost ostatním. Mnohem víc ji lákalo vydat se hledat tu svou.

Neeve konečně sklopila zrak. Prstem líně projela prachem na kamenech mezi nimi a prohodila: „Cestou do města jsem projížděla kolem nějaké školy. Akademie Aglionby. Tam chodíš?“

Blue pobavením vykulila oči. Ovšemže to Neeve, která nepocházela odsud, nemohla vědět. Ale stejně přece mohla díky obrovské kamenné budově a parkovišti plnému aut, z nichž většina

měla německý rodokmen, uhodnout, že to není škola, kterou by si mohly dovolit.

„To je chlapecká škola. Pro syny politiků a ropných baronů a pro...“ Blue se s obtížemi snažila vymyslet, kdo další by mohl být dost bohatý na to, aby své děti mohl poslat na akademii Aglionby. „A pro syny milenek, které žijí z úplatků za mlčenlivost.“

Neeve zdvihla obočí, aniž vzhledla.

„Ne, vážně, jsou fakt příšerní,“ vysvětlovala Blue. Duben byl, co se kluků z Aglionby týkalo, špatné období. Oteplovalo se a začaly se objevovat kabriolety, v nichž seděli chlapci v tak nevkusných šortkách, že se je odváží nosit jedině bohatí. Během všedních dní nosili všichni školní uniformu: kalhoty v khaki barvě a svetr s výstřihem do věčka a symbolem havrana. Díky tomu bylo snadné rozpoznat blížící se armádu. Havraní kluci.

Blue mluvila dál. „Myslí si, že jsou lepší než my a že se všechny můžeme přetrhnout, abychom získaly jejich pozornost, a každý víkend se ožerou jako zvířata a posprejují ceduli u výjezdu z města.“

Soukromá škola Aglionby byla důvodem číslo jedna, proč se Blue rozhodla stanovit si svá dvě pravidla. Zaprvé, drž se co nejdál od kluků, protože z nich kouká jedině průšvih. A zadruhé, drž se co nejdál od kluků z Aglionby, protože jsou to hajzlíci.

„Působíš jako velice rozumná náctiletá slečna,“ řekla Neeve, což Blue popudilo, protože ona už dávno věděla, že je na náctiletou velmi rozumná. Když člověk vyroste v rodině, která má tak málo peněz jako Sargentovi, je mu rozumnost ve všech svých podobách vštípena už v útlém věku.

V rozptýleném světle měsíce, jenž byl skoro v úplňku, uviděla Blue, co Neeve načrtla do prachu. Zeptala se: „Co to je? Mamka to taky kreslila.“

„Opravdu?“ podívala se Neeve. Obě si vzor bedlivě prohlížely. Tvořily jej tři zakřivené čáry, které se navzájem protínaly tak, že vytvářely jakýsi protáhlý trojúhelník. „Řekla ti, co to je?“

„Namalovala to na dveře od sprchy. Nezeptala jsem se, co to má být.“

„Já jsem to viděla ve snu,“ prohlásila Neeve tak nevýrazně, až z toho Blue přeběhl mráz po zátylku. „Chtěla jsem vidět, jak by ten symbol vypadal, kdybych ho nakreslila.“ Plochou dlaně vzor zničila a pak zničehonic nadzvedla svou půvabnou ruku.

„Myslím, že přicházejí,“ řekla.

Proto tady Blue s Neeve byly. Každý rok sedávala Maura na zídce s koleny přitaženými pod bradou, zírala do prázdna a odříkávala nahlas jména. V Blueiných očích zůstával hřbitov liduprázdňný, ale Maura na něm viděla spoustu mrtvých. Ne lidí, kteří jsou už mrtví, nýbrž duchy těch, kteří zemrou během následujících dvanácti měsíců. Blue vždycky připadalo, jako by slyšela jen polovinu konverzace. Její matka čas od času nějakého ducha poznala, ale často se k mrtvým musela naklonit, aby se jich mohla zeptat na jméno. Maura jí kdysi vysvětlila, že kdyby u toho Blue nebyla, nedokázala by duchy přesvědčit, aby jí odpověděli – mrtví Mauru viděli jen díky tomu, že seděla v přítomnosti Blue.

Pocit, že je k něčemu potřeba právě ona, Blue nikdy neomrzela, ale občas si přála, aby jí *potřeba* nepřipadalo jako synonymum ke slovu *užitečná*.

Hlídka u kostela byla naprosto zásadní pro to, aby Maura mohla poskytovat jednu ze svých mimořádných služeb. Zákazníkům,

kteří žili v této oblasti, zaručovala, že jim sdělí, pokud oni nebo někdo z jejich blízkých rovněž odsud zemřou někdy během následujících dvanácti měsíců. Kdo by za takovou informaci nechtěl zaplatit? No, popravdě se ukázalo, že skoro nikdo, protože většina lidí na jasnovidectví nevěří.

„Vidíš něco?“ zeptala se Blue. Třením si krátce zahrála prokřehlé ruce a pak ze zídky popadla sešit a propisku.

Neeve seděla úplně bez hnutí. „Právě se něco dotklo mých vlasů.“

Blue přeběhl mráz tentokrát po pažích. „Někdo z nich?“

Neeve jí odpověděla zastřeným hlasem: „Budoucí mrtví musí projít branou po stezce, po které se nosí rakve. Tohle byl nejspíš nějaký jiný... duch přilákaný tvou energií. Neuvědomila jsem si, jak velký vliv na ně máš.“

Maura se nikdy nezmínila, že by to k Blue táhlo ještě *jiné* mrtvé lidi. Třeba ji nechtěla vyděsit. Nebo je Maura možná sama neviděla – možná byla v případě jiných duchů stejně slepá jako Blue.

Ta si nepříjemně uvědomovala sebelehčí dotek vánku na tváři či mezi pramínky Neeviných kudrnatých vlasů. Neviditelní, ukáznění duchové lidí, kteří nebyli ještě tak docela mrtví, byla jedna věc. Přízraky, které nic nenutilo zůstat na stezce, byla ovšem věc druhá.

„Jsou...“ nedořekla Blue.

„Kdo jste? Robert Neuhmann,“ přerušila ji Neeve. „Jak se jmenujete? Ruth Vertová. Jak se jmenujete? Frances Powellová.“

Blue se okamžitě pustila do psaní, aby stihla jména zapsat, a poznačovala si je foneticky tak, jak je Neeve vyslovovala. Sem tam zvedla zrak a zadívala se na cestičku ve snaze spatřit... *něco*.

Jenže jako obvykle tam nebylo nic než přerostlá tráva a sotva viditelné duby. Potemnělá ústa kostela, jenž přijímal neviditelné mrtvé.

Nic neslyšela, nic neviděla. Žádný důkaz toho, že mezi nimi jsou mrtví, kromě jmen sepsaných v sešitě, který držela v rukou.

Možná měla Neeve pravdu. Možná Blue opravdu měla takovou menší krizi identity. Někdy se jí zdálo docela nefér, že všechny ty divy a moc, které obklopovaly její rodinu, zažívala jen v roli zapisovatelky.

Alespoň toho pořád můžu být součástí, pomyslela si ponuře, ačkoli si připadala zapojená asi tolik jako vodičí pes. Sešit si držela jen pár pídí od obličejce, aby na písmenka v té tmě viděla. Byla to hotová přehlídka jmen, která se těšila největší popularitě před sedmdesáti, osmdesáti lety: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. A také spousta opakujících se příjmení. Údolí z velké části obývalo několik velkých rodin, které byly když už ne mocné, tak alespoň opravdu rozvětvené.

Kdesi zvenčí Blueiných myšlenek nabyl Neevin hlas empatictějšího tónu. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se. „*Haló*. Jak se jmenuješ?“ ohromený výraz v její tváři působil nesprávně. Čistě ze zvyku se Blue zahleděla stejným směrem do středu hřbitova.

A tam ho uviděla.

Srdce jí bušilo o prsní kost jako zběsilá pěst. Na druhé straně jejího srdečního tepu byl pořád on. Tam, kde nemělo být nic, stál člověk.

„Já ho vidím,“ vydechla. „Neeve, *vidím ho*.“

Blue si vždycky představovala procesí duchů jako velmi sporádané, ovšem tenhle váhavě bloumal sem a tam. Byl to mladý muž v oblekových kalhotách a svetru, vlasy měl rozčuchané.

Nebyl zcela průhledný, ale ani zcela úplný. Jeho postava byla potměšilá jako kalná voda a tvář nejasná. Kromě mládí na něm nebylo nic rozpoznatelného.

Byl tak mladý – zvyknout si na tohle bylo ze všeho nejtěžší.

Zatímco na něj Blue hleděla, chlapec se zastavil a přiložil si prsty po stranách nosu a ke spánku. Bylo to gesto *žijícího* člověka, a Blue se z toho udělalo trochu nevolno. Pak klopýtl dopředu, jako by do něj zezadu někdo strčil.

„Zjistí, jak se jmenuje,“ sykla Neeve. „Se mnou nemluví a já musím za ostatními!“

„Cože, já?“ podivila se Blue, ale svezla se ze zídky. Srdce jí za žebry pořád šíleně tlouklo. Připadala si trochu směšně, když se zeptala: „Jak se jmenuješ?“

Zdálo se, že ji neslyšel. Ani sebou neškubl na znamení, že ji zaslechl, a dal se znovu do kroku, pomalu a nepřítomně se šinul ke dveřím kostela.

Tak takhle odcházíme na smrt? přemítala Blue. *Místo abychom vědomě zabráli své finále, jen se klopýtavě vytratíme při zhasínajících světlech?*

Zatímco Neeve začala opět pokládat otázky ostatním mrtvým, došla Blue až k bloumajícímu mladíkovi.

„Kdo jsi?“ zavolala na něj z bezpečné vzdálenosti, právě když si nechal spadnout čelo do dlaní. Teď už dobře viděla, že jeho tělo úplně ztrácí obrysy a v obličejí nemá žádné rysy. Vlastně na něm nebylo vůbec nic, co by mu propůjčovalo tvar lidského těla, ale ona v něm i přesto viděla chlapce. Così její mysl říkalo, co je zač, třebaže to její oči neviděly.

Vidět jej nebylo vzrušující, jak Blue dřív předpokládala. Jediné, na co dokázala myslet, bylo: *Do roka bude mrtvý*. Jak to Mau-ra mohla snést?

Blue se přikradla blíž. Byla tak blízko, že by se ho mohla dotknout, když se zase rozešel. Pořád však nedal nijak najevo, že ji vidí.

Takhle blízko něj jí mrzly ruce. Mrzlo jí i srdce. Neviditelní duchové, kteří neměli žádné vlastní teplo, z ní vysávali energii a na pažích jí naskočila husí kůže.

Mladý muž stál na prahu kostela a ona věděla, prostě *věděla*, že pokud vejde dovnitř, ona přijde o příležitost dozvědět se jeho jméno.

„Prosím,“ vydechla tišeji než předtím. Natáhla k němu ruku a dotkla se samotného okraje jeho ne úplně opravdového svetru. Celou ji zaplavil chlad jako vlna hrůzy. Pokusila se uklidnit tím, co jí odjakživa opakovali: Duchové získávají veškerou svou energii z okolí. To, co cítila, se dělo jen proto, že ji používal k tomu, aby zůstal viditelný.

Stejně to byl ale pocit velmi podobný hrůze.

Zeptala se: „Povíš mi, jak se jmenuješ?“

Obrátil se tváří k ní a ona si zděšeně uvědomila, že na sobě má svetr se znakem Aglionby.

„Gansey,“ řekl. Nešeptal, ale jeho hlas byl tichý. Byl to skutečný hlas, který promluvil z míst tak vzdálených, že skoro nebyl slyšet.

Blue nemohla odtrhnout pohled od jeho rozčuchaných vlasů, náznaku pronikavých očí, havrana na jeho svetru. Všimla si, že má promočená ramena a zbytek oblečení pokropený kapkami deště, který ještě nenastal. Stála tak blízko, že cítila pepermintovou vůni, o níž si nebyla jistá, jestli patří výhradně jemu, nebo jestli je typická pro duchy obecně.

Byl tak skutečný. Když se to konečně stalo, když ho konečně spatřila, nepřipadalo jí to ani trochu magické. Bylo to, jako by shlížela do hrobu, který jí její pohled oplácel.

„To je celé?“ zašeptala.

Gansey zavřel oči. „Nic víc není.“

Padl na kolena – a protože neměl opravdové tělo, nevydal přitom žádný zvuk. Jednou rozevřenou dlaní se opíral o zem a prsty měl zabořené do hlíny. Blue viděla temnotu v kostele mnohem zřetelněji než zaoblený tvar jeho ramene.

„Neeve,“ řekla. „Neeve, on... umírá.“

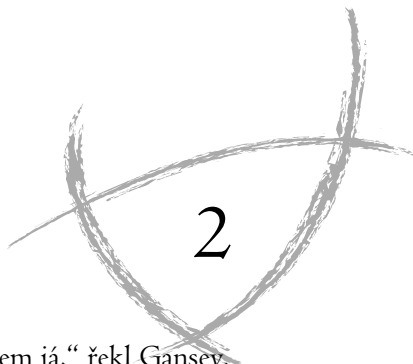
Neeve přišla k ní a postavila se těsně za ní. „Ještě ne,“ odpověděla.

Gansey už tou dobou skoro nebyl, ztrácel se ve tmě kostela, nebo se možná tma z kostela prolínala do něj.

Bluein hlas zněl sípavěji, než by se jí bylo líbilo. „Jak to... Jak to, že ho vidím?“

Neeve se ohlédla přes rameno, buď proto, že k nim přicházeli další duchové, nebo protože nepřicházeli... To Blue nevěděla. Když se otočila zpátky, Gansey už zmizel docela. Blue okamžitě pocítila, jak se jí po kůži opět rozlévá teplo, ale něco za jejími plícemi zůstávalo ledově chladné. Zdálo se jí, jako by se v jejím nitru otevíral nebezpečný, sžíravý smutek: žal nebo lítost.

„Existují jen dva důvody, proč někdo bez jasnovideckého zraku v předvečer svatého Marka může spatřit ducha, Blue. Buď jsi jeho pravá láska,“ pronesla Neeve, „nebo ho zabiješ.“

2

To jsem já,“ řekl Gansey.

Otočil se tak, aby stál čelem ke svému autu. Křiklavě oranžová kapota jeho camara byla zvednutá, spíš na znamení porážky než z nějakého praktického důvodu. Adam, přítel všech aut světa, by nejspíš dokázal poznat, co se pokazilo tentokrát, ale Gansey rozhodně ne. Podařilo se mu zpomalit a vozidlo odstavit asi metr od jedné silnice v údolí a silné pneumatiky teď stály poněkud nakřivo na trsech trávy. Kolem se prořítíl nákladňák a camaro se vzápětí otrásl.

Z telefonu se ozval hlas jeho spolubydlícího, Ronana Lynche: „Prošvihl jsi světové dějiny. Myslel jsem, že ležíš mrtvej někde ve škarpě.“

Gansey otočil zápěstí, aby se mohl podívat na hodinky. Propásl toho mnohem víc než jen světové dějiny. Bylo jedenáct hodin a mrazivo předešlé noci se už teď zdálo nepravděpodobné. Vedle pásku hodinek se mu na zpocenou kůži přilepil komár, kterého Gansey okamžitě odcvrkl. Kempovat byl jednou, když byl malý. Zahrnovalo to stany. Spacáky. Nedaleko zaparkovaný range rover, který vyčkával, dokud on a jeho otec neztratili zájem o celý ten zážitek, který se mimochodem vůbec nepodobal zážitku ze včerejší noci.

Zeptal se: „Udělal jsi mi zápisky?“

„Neudělal,“ odvětil Ronan. „Myslel jsem, že ležíš mrtvej ve škarpě.“

Gansey si odfoukl ze rtů zrnka písku a poposunul si telefon blíž k uchu. On by Ronanovi zápisky každopádně pořídil. „Čuně nechce jet. Přijed’ pro mě.“

Projíždějící sedan zpomalil a cestující v něm zírali okénky ven. Na Ganseyho nebyl nepříjemný pohled a ani camaro nevypadalo zrovna zle, avšak tahle reakce měla méně co do činění s jejich půvabností a více s tím, že chlapec z Aglionby postávající u krajnice vedle rozbitého, troufale oranžového auta bylo něco velmi neobvyklého. Gansey si moc dobře uvědomoval, že neexistuje nic, co by virginské městečko Henrietta mělo raději, než když se chlapcům z Aglionby stalo něco potupného. Tedy kromě toho, když se něco potupného stalo jejich rodinám.

Ronan řekl: „Ale no tak, kámo.“

„Stejně nemáš v plánu jít na vyučování. Víš co, vždyť je za chvíli obědová přestávka.“ Pak dodal povinně: „Prosím.“

Ronan dlouhou chvíli mlčel. Ticho mu šlo, věděl, že je lidem nepříjemné. Jenže Gansey mu byl vystavován tak často, že už byl vůči Ronanovu mlčení imunní. Naklonil se dovnitř auta, aby zjistil, jestli má v přihrádce spolujezdce něco k jídlu, a mezitím čekal, až Ronan promluví. Vedle injekčního pera EpiPen leželo v kastlíku balení sušeného hovězího, už dva roky prošlého. Dost možná tam bylo, už když auto koupil.

„Kde jsi?“ zeptal se Ronan konečně.

„Na čtyřiašedesátce vedle cedule u vjezdu do Henrietty. Přivez mi burger. A kanystr benzínu.“ Palivová nádrž sice nebyla prázdná, ale uškodit to nemohlo.

Ronanův hlas zněl kysele. „Gansey.“

„A vezmi s sebou i Adama.“

Ronan zavěsil. Gansey si svlékl svetr a hodil ho dozadu do auta. Na maličkém zadním sedadle se snoubil nepořádek se změní každodenních předmětů – učebnice chemie, sešit s fleky od ledové kávy, napůl zavřený CD pořadač a cédělka bez obalu volně poházená po sedadle – a také potřeb, které během osmnácti měsíců strávených v Henriettě nasbíral. Pomačkané mapy, potiskované listy papíru, vždy přítomný zápisník, svítilna, vrbový proutek. Když z toho bordelu vytáhl digitální diktafon, snesla se na sedačku účtenka za pizzu (chicagská pizza, půlka se salámem, půlka s avokádem) a připojila se k pultu dalších účtenek, které se lišily pouze datem.

Celou noc proseděl u příšerně moderního kostela Vykupitele, diktafon zapnutý, uši nastražené a čekal na... něco. Atmosféra nebyla ani trochu magická. Možná že si nevybral zrovna nejlepší místo pro pokus o navázání kontaktu s budoucími mrtvými, avšak v moc předvečera svatého Marka vkládal velké naděje. Ne že by vyloženě čekal, že duchy mrtvých uvidí. Ve všech zdrojích se psalo, že ti, kteří drží kostelní hlídku, musí mít takzvaný druhý zrak, a Gansey skoro neměl ani ten první, než si nandal čočky. Jen doufal, že se stane...

Něco. A taky že stalo. Akorát si zatím nebyl úplně jistý, co to *něco* je.

S nahrávacím zařízením v ruce se posadil na zem a zády se opřel o zadní pneumatiku, aby ho auto chránilo před prudkými závany větru od projíždějících vozidel. Na druhé straně svodidel se až dolů k linii stromů rozprostíralo zelenající se pole. A za tím vším se tyčil tajemný namodralý hřeben hor.

Do vrstvičky prachu na špičce své boty nakreslil Gansey křivku příslibené linie nadpřirozené energie, jež ho sem dovedla.

Když mu uši ovál svižný horský vánek, znělo to skoro jako přidušený výkřik – ne šepot, nýbrž hlasité zvolání z míst tak vzdálených, že skoro nebylo slyšet.

Věc se měla tak, že městečko Henrietta vypadalo jako místo, kde by se mohla nacházet magie. Údolí jako by ševalilo tajemstvími. Bylo snadnější věřit, že se Ganseymu nechtějí odhalit, než věřit, že žádná neexistují.

Prozrad' mi prosím, kde jsi.

Chtěl to tak moc, až ho bolelo u srdce, a ta bolest byla ještě větší proto, že bylo tak těžké ji vysvětlit.

Za camarem zastavil Ronan Lynch ve svém BMW, jehož přední karoserie tvarem připomínala žraločí hlavu a jehož uhlově šedý a obvykle nablýskaný lak byl zaprášený zeleným pylem. Gansey cítil otřesy basů v chodidlech ještě předtím, než poznal, která písnička z rádia hraje. Když se postavil, Ronan právě otevíral dveře. Na sedadle spolujezdce seděl Adam Parrish, třetí člen z Ganseyho čtveřice nejbližších kamarádů. Nad límcem Adamova svetru se skvěl precizně uvázaný uzel kravaty. Útlou rukou si k uchu pevně tiskl Ronanův tenký mobil.

Otevřenými dveřmi auta na sebe Adam s Ganseym krátce pohlédl. Adamovo sraštěné obočí se ptalo: *Našel jsi něco?* A Ganseyho doširoka otevřené oči odpověděly: *To mi řekni ty.*

Adam se trochu zamračil a otočil knoflíkem, aby ztišil rádio, a něco řekl do telefonu.

Ronan zabouchl dveře řidiče – takhle on jednal se vším – a pak se vydal ke kufru. Prohodil: „Můj pitomý bratr chce, abychom se s ním dneska sešli v Nino's. Bude tam i *Ashley*.“

„S ním Adam mluví?“ zeptal se Gansey. „Co je *Ashley*?“

Ronan vyndal z kufru kanystr a nikterak se nesnažil nezašpi-
nit si tou zamaštěnou nádobou oblečení. Stejně jako Gansey měl
na sobě školní uniformu, jako obvykle se mu však dařilo dělat
v ní škole špatnou pověst. Kravatu měl uvázanou způsobem, jenž
lze nejlépe popsat slovem *pohrdání*, a zpod spodního lemu svetru
mu koukal zmuchlaný podolek košile. Jeho úsměv byl tenký
a nabroušený. Jestliže jeho BMW připomínalo žraloka, tak se
to naučilo od něj. „Declanova nejnovější. Máme prý kvůli ní vy-
padat slušně.“

Ganseyho šťvalo, že se musí kamarádíčkovat s Ronanovým
starším bratrem, který chodil na stejnou školu do nejvyššího roč-
níku, chápal však, proč je to potřeba. V rodině Lynchových byla
svoboda složitou záležitostí a zrovna v tuhle chvíli od ní měl
klíče Declan.

Ronan s ním vyměnil kanystr benzínu za diktafon. „Chce se
sejít dneska večer, protože ví, že mám trénink.“

Víko nádrže bylo na camaru umístěné za odpruženou po-
znávací značkou a Ronan tiše přihlížel, jak Gansey zápolí s ví-
kem, kanystrem i espézetkou zároveň.

„Tohle jsi mohl udělat sám,“ utrousil Gansey. „Vzhledem
k tomu, že je ti jedno, jestli si zasviníš košili.“

Jeho kamarád si s odmítavým postojem škrábal zaschlý hně-
dý strup pod náramkem z pěti svázaných kožených pásků. Mi-
nulý víkend se s Adamem navzájem vláčeli za Ronanovým au-
tem na malém vozíku a doteď jim po tělech zůstávaly známky
po té zábavě.

„Zeptej se mě, jestli jsem něco našel,“ řekl Gansey.

Ronan si povzdechl a diktafon obrátil k němu. „Našels
něco?“

Nejevil velký zájem, ale to už prostě bylo součástí značky Ronan Lynch. Nebylo možné odhadnout, jak hluboký jeho zájem ve skutečnosti je.

Na Ganseyho drahé plátěné kalhoty pomalu stékal pramínek benzínu, takže tento měsíc zničil už dvoje. Ne že by si naschvál nedával pozor – Adam mu zas a znovu opakoval, že „věci stojí *peníze*, Gansey“. Jenže, jak se zdálo, si následky svých činů uvědomoval, až když už bylo pozdě. „Něco jo. Nahrávka je zhruba čtyři hodiny dlouhá a... něco v ní je. Ale nevím, co to znamená.“ Rukou mávl směrem k diktafonu. „Pusť to.“

Ronan se otočil, zahleděl se na silnici a pak stiskl tlačítko PLAY. Chvilí bylo slyšet jenom ticho, rušené pouze chladně znějícím křikem cvrčků. A potom se ozval Ganseyho hlas:

„Gansey,“ řekl.

Následovala dlouhá odmlka. Gansey pomalu přejížděl prstem po chromovaném nárazníku posetém drobnými drolíky. Pořád to byl zvláštní pocit slyšet v nahrávce sebe, aniž by si pamatoval, že ta slova vyslovil.

Pak se ozval ženský hlas jakoby odněkud z dálky, slovům skoro nebylo rozumět: „To je celé?“

Ronan po něm vrhl ostrážitý pohled.

Gansey zvedl prst: *Počkej*. Z diktafonu ševalily hlasy, tišší než předtím, zcela nezřetelné až na intonaci: otázky a odpovědi. A pak z přístroje opět promluvil jeho vlastní hlas, který mu ale zdánlivě nepatřil.

„Nic víc není.“

Ronan se pohledem vrátil ke Ganseymu vedle auta a udělal to, co Gansey v myšlenkách nazýval jeho kuřáckým dechem.

Dlouze se nadechl rozšířenými nozdrami, pomalu vydechl lehce rozevřenými rty.

Ronan nekouřil. Dával přednost zlovykům, které způsobovaly kocovinu.

Přerušil nahrávku a řekl: „Kape ti benzín na kalhoty, blbe.“

„Nezeptáš se mě, co se dělo, když jsem tohle natočil?“

Ronan se nezeptal. Ale dál na něj hleděl, což bylo v podstatě to samé jako otázka.

„Nedělo se nic. O to jde. Civěl jsem na parkoviště plné brouků, kteří by vůbec neměli být naživu, když je po nocích taková zima, a nedělo se vůbec nic.“

Gansey si byl pramálo jistý, jestli na parkovišti diktafon něco zachytil a jestli byl vůbec na správném místě. Podle hledačů energetických linií, s nimiž mluvil, tyto spojnice někdy přenášely hlasy přes celou svou délku a dokázaly vysílat zvuk stovky mil a desítky let od chvíle, kdy je bylo možné prvně zaslechnout. Něco jako duch zvuku, nepředvídatelné rádiové vysílání, a v podstatě cokoli na energetické linii se mohlo stát přijímačem: diktafon, autorádio, pár dobře naladěných lidských uší. Protože Gansey postrádá jasnovidecké schopnosti, přinesl si s sebou diktafon, jelikož přemístěné zvuky byly často slyšitelné, teprve když se znovu přehrály. Nebylo divné, že z nahrávače promlouvaly cizí hlasy. Zvláštní bylo, že z něj zazněl *Ganseyho* hlas: Gansey si byl totiž docela jistý, že není duch.

„Nic jsem neřekl, Ronane. Celou noc jsem nepromluvil. Tak co v té nahrávce dělá můj hlas?“

„Jak jsi zjistil, že tam je?“

„Cestou zpátky jsem při řízení poslouchal, co jsem nahrál. Nic, nic, nic a pak najednou můj vlastní hlas. A vtom přestalo Čuně jet.“

„Náhoda?“ zeptal se Ronan. „Nemyslím si.“

Měl to být sarkasmus. Gansey už tolikrát v životě řekl, že na náhody nevěří, že nebylo třeba to opakovat.

Zeptal se: „No, takže co na to říkáš?“

„Konečně svatý grál,“ odpověděl Ronan příliš sarkasticky na to, aby byla jeho odpověď k užitku.

Pravda však byla následující: Poslední čtyři roky strávil Gansey prací, k níž měl dostupná jen ta nejdrobnější vodítka a útržky důkazů, a tenhle sotva slyšitelný hlas byl přesně tím povzbuzením, které potřeboval. Během osmnácti měsíců, které strávil v Henriettě, následoval při hledání energetické linie – dokonale rovné spojnice spirituálních míst, kterou protéká nadpřirozená energie – některé z těch nejvíc kusých vodítek v naději, že najde onu ukrytou hrobku, která se na linii nachází. A s hledáním neviditelné energetické linie se zkrátka pojilo jisté riziko. Byla... no, *neviditelná*.

A možná jen domnělá, ovšem tuhle myšlenku odmítal Gansey brát v úvahu. Během svých sedmnácti let už našel desítky věcí, o nichž se lidé domnívali, že je nalézt nelze, a byl plně odhodlaný na tento seznam připsat také energetickou linii, hrobku a jejího královského obyvatele.

Správce jednoho muzea ve státě Nové Mexiko Ganseymu kdysi řekl: *Chlapče, ty máš zázračné nadání na objevování rarit*. Jeden historik zkoumající starověký Řím mu užasle pověděl: *Díváš se i pod kameny, které by nikoho jiného nenapadlo otočit, ty fluto*. A jeden velmi starý britský profesor mu řekl: *Svět obrací své kapsy tobě k nablédnutí, klu-ku*. Klíčem bylo, jak Gansey zjistil, věřit, že ty věci existují. Uvědomit si, že jsou součástí něčeho většího. Některá tajemství se odhalila jen před těmi, kteří prokázali, že jsou jich hodni.

Gansey to prostě viděl takhle: Když má člověk zvláštní talent na objevování skrytých věcí, znamená to, že světu dluží se po nich podívat.

„Hele, není to Whelk?“ zeptal se Ronan.

Auto, které projíždělo kolem, výrazně zpomalilo a oni mohli zahlédnout jeho příliš zvědavého řidiče. Gansey musel souhlasit, že byl hodně podobný jejich zahořklému učiteli latiny, absolventovi akademie Aglionby s nešťastným jménem Barrington Whelk. Gansey díky svému celému jménu Richard „Dick“ Campbell Gansey III. byl docela imunní vůči nóbl jménům, ale i on musel uznat, že na jméně Barrington Whelk nebylo omluvitelné skoro nic.

„Hej, však nezastavuj, nemusíš nám pomoci nebo tak něco,“ okřikl Ronan odjíždějící auto. „Tak co, prcku, jak to dopadlo s Declanem?“

Ta poslední replika byla mířená na Adama, který právě vyšel z auta s Ronanovým mobilem stále v ruce. Podal mu jej a Ronan pohrdavě zavrtěl hlavou. Všechny telefony, včetně toho svého, pokládal za předměty nehodné jeho důstojnosti.

Adam prohlásil: „Staví se dneska večer kolem páté.“

Na rozdíl od Ronanova svetru byl ten Adamův z druhé ruky, avšak on o něj pečoval tak, aby se ujistil, že zůstane v dokonalém stavu. Byl hubený a vysoký, světle hnědé vlasy měl nad opálenou tváří s pohlednými rysy zastřižené nakřivo. Byl sépiovou fotografií.

„Báječný,“ utrousil Gansey. „Budeš tam, že jo?“

„Jsem pozvaný?“ Adam byl někdy překvapivě zdvořilý. Jeho jižanský přízvuk se přihlásil o slovo pokaždé, když si v něčem nebyl jistý, a objevil se i teď.

Adam žádnou pozvánku nikdy nepotřeboval. Takže se s Ronanem pravděpodobně pohádali. Nepřekvapivě. Ronan se pohádal s čímkoli, co mělo rodné číslo.

„Nebud' ňouma,“ odpověděl Gansey a milostivě od Adama přijal nabízený zamaštěný papírový sáček z fastfoodu. „Díky.“

„Koupil to Ronan,“ dodal Adam. Jakmile šlo o peníze, vždycky bez váhání přisoudil zásluhy či vinu.

Gansey se podíval na Ronana, který se ležérně opíral o camaro a nepřítomně okusoval jeden z kožených řemínků u svého zápěstí. Gansey pronesl: „Řekni mi, že v tom burgeru není žádná omáčka.“

Ronan upustil ze zubů řemínek a šibalsky se pousmál. „Co si o mně myslíš.“

„Ani kyselá okurka,“ dodal Adam, skrčený za autem. Donesl nejen dvě malé nádoby aditiv, ale i hadr, který položil mezi kanystr s palivem a své khaki kalhoty. Celý ten proces v jeho podání působil jako všední věc. Adam se ze všech sil snažil zatajit své kořeny, jenže ony vykukovaly na světlo skrze taková nevýznamná gesta.

Teď už se Gansey zubil a tělem se mu rozproudilo teplo jeho objevu. „Takže, dáme si pětiminutovku, pane Parrishi. Vyjmenuj tři věci, které se objevují v blízkosti energetických linií.“

„Černí psi,“ vyhověl mu Adam. „Démonické bytosti.“

„Camara,“ vložil se do toho Ronan.

Gansey pokračoval, jako by Ronan nic neřekl. „A duchové. Ronane, bud' tak hodný a předlož důkazní materiál.“

Trojice chlapců stála na dopoledním slunci, Adam zašrouboval víko nádrže a Ronan přetočil nahrávku na začátek. Mezi vrcholky hor spoustu kilometrů od nich zakřičela slabě káně

rudochvostá. Ronan opět stiskl tlačítko PLAY a společně poslouchali, jak Gansey do ticha vyslovuje své jméno. Adam nepřítomně svraštil čelo, naslouchal a teplý den mu zbarvoval tváře do červena.

Mohlo to být kterýkoli z dopolední posledního roku a půl. Ronan se s Adamem do konce dne udobří, jeho učitelé mu odpustí, že zameškal školu, a pak on i Adam a Ronan a Noah půjdou spolu na pizzu, čtyři proti Declanovi.

Adam řekl: „Zkus nastartovat, Gansey.“

Gansey prudce zaplul na sedadlo řidiče a dveře nechal otevřené. V pozadí slyšel, že Ronan pouští nahrávku zase od začátku. Z nějakého důvodu se mu z toho, jak ty hlasy zněly z dálky, pomalu zjezily chlupy na pažích. Cosi uvnitř mu říkalo, že tahle mimovolná promluva představuje začátek něčeho neobvyklého, ačkoli nevěděl čeho přesně.

„No tak, Čuně,“ zavrčel Ronan. Člověk, který se právě plnou rychlostí prohnal kolem, dlouze zatroubil.

Gansey otočil klíčkem v zapalování. Motor naskočil, na kratičký moment utichl – a pak se s ohlušujícím řevem rozběhl. Takže camaro opět přežilo a čelilo dalšímu dni. Dokonce i rádio fungovalo, hrála z něj písnička od Stevie Nicks, kterou si Gansey vždycky vykládal tak, že je o jednokřídlem holoubkovi. Ochutnal jednu z hranolek, které mu kluci dovezli. Byly studené.

Adam se sklonil a nakoukl do auta. „Pojedeme za tebou ke škole. Auto tam dojede, ale není ještě úplně opravené,“ řekl. „Pořád je s ním něco špatně.“

„Super,“ houkl Gansey hlasitě, aby ho i přes hukot motoru bylo slyšet. Za ním duněly téměř neslyšitelné basy z auta, v němž

seděl Ronan a rozpouštěl zbytky svého srdce ve smyčkách elektronické hudby. „Tak co navrhuješ?“

Adam si sáhl do kapsy, vyndal malý kus papíru a podal mu jej.

„Co je to?“ luštil Gansey Adamův zběsilý rukopis. Jeho pís-
menka vždycky vypadala, jako že před něčím utíkají. „Číslo na
věštyni?“

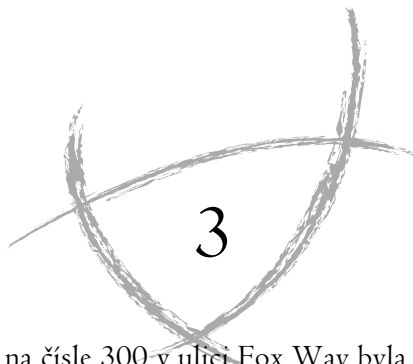
„Kdybys včera v noci nic nenašel, byl tohle náš další krok.
Teď se jich aspoň máš na co zeptat.“

Gansey nad návrhem zauvažoval. Jasnovidci mu většinou
předpovídali, že získá spoustu peněz a že je předurčen k velko-
leposti. Věděl, že to první platilo odjakživa, a obával se, že i to
druhé by mohla být pravda. Ale možná že se teď, když má no-
vou indicii a půjde za věštyní, kterou nezná, dozví něco jiného.

„Tak jo,“ souhlasil. „A na co se mám teda zeptat?“

Adam mu podal diktafon. Prsty jednou, dvakrát zamyšleně
zabubnoval o střechu camara.

„Mně to připadá naprosto jasné,“ odvětil. „Zjistíme, s kým
jsi mluvil.“

3

Rána na čísle 300 v ulici Fox Way byla děsná a chaotická. Lokty vrážené do boků a fronty před koupelnou a vzteklé okřikování kvůli čajovým sáčkům vloženým do hrnků, v nichž už čajové sáčky byly. Blue čekala škola a některé z produktivnějších tet (nebo méně obdařených intuicí) zase práce. Toasty byly připálené, cereálie rozmáčené, dveře ledničky v očekávání otevřené dlouhé minuty. Za chrasnění klíčů se spěšně rozhodovalo, kdo pojede s kým.

Během snídane se obvykle rozezvonil telefon a Maura řekla: „Na lince číslo dva ti volá vesmír, Orlo,“ nebo něco v tom smyslu a Jimi nebo Orla nebo nějaká teta či nevlastní teta či přítelkyně se začaly dohadovat, která z nich musí telefon v druhém patře zvednout. Před dvěma lety se Blueina sestřenice Orla rozhodla, že jasnovidecká infolinka bude lukrativním rozšířením jejich služeb, a po nedlouhých sporech s Maurou o tom, jak by na veřejnosti vypadaly, Orla zvítězila. Vítězství v tomhle případě zahrnovalo to, že počkala, až bude Maura přes víkend na konferenci, a linku tajně zavedla, a dnes už to nebylo ani tak citlivé místo jako jen vzpomínka na citlivé místo. První volající se ozývali kolem sedmé hodiny ranní a některé dny měl dolar za minutu pro domácnost větší cenu než jindy.

Rána byla sport. A Blue si ráda myslela, že je v něm čím dál lepší.

Avšak den po kostelní hlídce si Blue nemusela dělat hlavu s bojem o koupelnu ani se nepotřebovala snažit zabalit si svačtinu vedle Orly, která by upustila toast na zem namazanou stranou dolů. Když se probudila, její pokoj, obvykle prozářený raním sluncem, jako by zadržoval dech v odpoledním přitnutí. Ve vedlejším pokoji hovořila Orla buď se svým přítelem, nebo s někým, kdo se dovolal na jejich horkou linku. U ní bylo těžké poznat rozdíl mezi těmito dvěma druhy telefonátů. Z obou měla Blue dojem, že by se měla následně osprchovat.

Blue si bez cizích protestů zabrala koupelnu a v ní věnovala většinu pozornosti svým tmavým vlasům. Měla je střižené na mikádo, byly dost dlouhé na to, aby se daly jakž takž stáhnout do ohonu, ale dost krátké na to, aby tam držely samy – její účes tak vyžadoval hromadu sponek. Konečným výsledkem byl ježatý, nerovnoměrný culík s pramínky, jimž se podařilo uniknout, a nesourodými sponkami. Působilo to výstředně a nedbale. Blue vynaložila spoustu úsilí, aby toho dosáhla.

„Mami,“ houkla, zatímco skákala po pokřivených schodech dolů. Maura stála u kuchyňské linky a zápolila s jakýmsi sypavým čajem. Příšerně zapáchal.

Její matka se neotočila. Po celé délce linky ležely zelené hromádky sušených bylinek, jako by je naplavil oceán. „Nemusíš pořád spěchat.“

„Ale ty jo,“ odsekla Blue. „Proč jsi mě nevzbudila do školy?“

„Budila jsem tě,“ odpověděla Maura. „Dvakrát.“ Pak sama pro sebe zaklela: „Sakra.“

Od stolu se ozval Neevin klidný hlas: „Potřebuješ pomoc, Mauro?“ Seděla u jídelního stolu s hrnkem čaje a vypadala kuřačička a andělsky jako vždycky, nenesla žádné známky toho,

že v noci málo spala. Upírala zrak na Blue, která se jí snažila nedívat do očí.

„Jsem víc než schopná připravit ten zatracený meditační čaj sama, děkuju mockrát,“ řekla Maura. Směřem k Blue dodala: „Zavolala jsem do školy, že máš střevní chřipku. Zdůraznila jsem, že zvracíš. Dej si zítra záležet, abys vypadala neduživě.“

Blue si přitiskla dlaně na oči. Ještě nikdy den po hlídce u kostela školu nezameškala. Možná že byla ospalá, ale nikdy dřív ji to nevyřídilo tak jako minulou noc.

„Je to proto, že jsem ho viděla?“ obrátila se na Neeve a spustila ruce. Přála si, aby si toho kluka nepamatovala tak zřetelně. Nebo spíš *zdání* o něm, představu jeho prstů roztažených v hlíně. Přála si, aby si ten obrázek mohla vymazat z paměti. „To proto jsem spala tak dlouho?“

„Je to proto, že zatímco jsi klábosila s mrtvým klukem, dovolila jsi patnácti duchům, aby prošli tvým tělem,“ odvětila stroze Maura dřív, než stihla Neeve promluvit. „Aspoň podle toho, co jsem se doslechla. Ježíš, vážně mají ty lístky tak smrdět?“

Blue se otočila k Neeve, která s úsměvem usrkávala čaj. „Je to pravda? Znavilo mě to, protože mnou prošli duchové?“

„Skutečně jsi jim dovolila, aby z tebe vysáli energii,“ odpověděla Neeve. „Máš jí docela hodně, ale ne zas tolik.“

Blue okamžitě napadly dvě myšlenky. Ta první byla *Já že mám docela hodně energie?* a ta druhá byla *Myslím, že jsem našťvaná*. Nedovolila přece těm duchům úmyslně, aby z ní čerpali sílu.

„Měla bys ji naučit, jak se ubránit,“ řekla Neeve Mauře.

„Však jsem ji taky něco naučila. Nejsem úplně mizerná matka,“ odvětila Maura a podala Blue hrnek s čajem.

Blue namítla: „Tohle pít nebudu. Hrozně to smrdí.“ Vzala si z ledničky jogurt. Pak ze solidarity ke své matce pověděla Neeve: „Nikdy předtím jsem se během hlídky u kostela nemusela ničemu bránit.“

Neeve se zamyslela: „To mě udivuje. Sílu energetických polí zesiluješ natolik, až se mi zdá překvapivé, že si tě nenajdou sami dokonce i tady.“

„Přestaň, prosím tě,“ řekla Maura nedůtklivě. „Na mrtvých lidech není nic děsivého.“

Blue měla pořád před očima Ganseyho přízračnou postavu, jeho poražený a zmatený postoj. Zeptala se: „Mami, ti duchové, které na hlídce vídáš... Dá se jejich smrti nějak zabránit? Když je předem varuješ?“

Vtom zazvonil telefon. Zadrnčel dvakrát a ani pak neutichl, což znamenalo, že Orla stále hovoří s předchozím volajícím.

„Zatracená Orla!“ ulevila si Maura, ačkoli Orla nebyla s nimi a nemohla ji slyšet.

„Já to vezmu,“ řekla Neeve.

„Ale když...“ nestihla dokončit Maura to, co se chystala říct. Blue přemítala, jestli ji napadlo, že si Neeve za minutu obvykle účtuje mnohem víc než jeden dolar.

„Vím, na co myslíš,“ pronesla její matka, poté co Neeve vyšla z kuchyně. „Většina z nich umře na infarkt nebo rakovinu nebo něco jiného, s čím jim zkrátka nelze pomoci. Ten chlapec zemře.“

Blue začínala cítit ozvěnu pocitu, který ji přepadl už dřív, toho nezvyklého zármutku. „Nemyslím si, že kluk, co chodí na Aglionby, umře na zástavu srdce. Proč o tom vlastně své zákaz-níky informuješ?“

„Aby si mohli dát do pořádku své záležitosti a stihli ještě udělat to, co udělat chtějí, než umřou.“ V tu chvíli se otočila a upřela na Blue vědoucný pohled. Vypadala asi tak impozantně, jak může vypadat někdo, kdo v džínách a naboso drží hrnek čaje páchnoucího jako hnijící zemina.

„Nebudu ti bránit ve snaze ho varovat, Blue. Musíš si ale uvědomit, že i kdybys ho našla, nebude ti věřit, a nejspíš ho to stejně nezachrání, i když to bude vědět. Možná ho zarazíš, aby neprovedl nějakou hloupost. Anebo mu taky zkazíš poslední měsíce života.“

„Ty jsi doslova ztělesněný optimismus,“ odušila Blue. Věděla však, že má Maura pravdu – alespoň v tom, že by jí nevěřil. Většina lidí, kteří se s ní setkali, si myslela, že se její matka živí lacinými salónními triky. Co si Blue asi tak představovala, že udělá – vystopuje žáka elitní školy, zaklepe na okno jeho land roveru či lexuse a upozorní ho, aby si nechal zkontrolovat brzdy a aktualizovat životní pojistku?

„Stejně ti nejspíš nemůžu nijak zabránit, aby ses s ním setkala,“ dodala Maura. „Tedy pokud je pravda to, co Neeve říkala o tom, jak je možné, že jsi ho viděla. Osud tomu chce, abyste se potkali.“

„Osud,“ odvětila Blue a zamračila se na ni, „je na konverzaci před snídaní dost závažné slovo.“

„Všichni ostatní,“ opáčila Maura, „už dávno dosnídali.“

Schody zavržaly pod vracející se Neeve. „Nějaký omyl,“ prohodila tím svým věcným tónem. „Stává se to často?“

„Až na jednu cifru máme stejné číslo jako společnost, která poskytuje placené společníky,“ vysvětlila Maura.

„Aha,“ řekla Neeve. „Pak je mi to jasné. Blue,“ dodala, zatímco se znovu usazovala ke stolu. „Jestli chceš, můžu zkusit zjistit, co ho zabije.“

To vmžiku připoutalo Mauřinu i Blueinu plnou pozornost.
„Jo,“ řekla Blue.

Maura se chystala něco namítnout, ale pak jen semkla rty.

Neeve se zeptala: „Máme hroznovou šťávu?“

Blue se nechápavě vydala k lednici a tázavě do vzduchu zvedla velkou lahev. „Co brusinkovo-hroznová?“

„Postačí.“

Maura, v jejímž obličejí se stále odráželo několik námitek, sáhla do skříňky a vyndala z ní tmavě modrou salátovou mísu. Postavila ji s lehkým prásknutím na stůl před Neeve.

„Za nic, co tam uvidíš, nenesu žádnou odpovědnost,“ řekla Maura.

Blue nechápala: „Cože? Co tím myslíš?“

Ani jedna z nich jí neodpověděla.

Neeve s lehkým úsměvem na rtech nalila tolik šťávy do misky, že sahala až po okraj. Maura zhasla světlo. V porovnání se zšeřelou kuchyní se svět venku najednou jevil barvitější. K oknům u jídelního stolu se tiskly dubnově zbarvené větve stromů, zelené listy se přes sebe tlačily na sklo, a Blue si zničehonic plně uvědomovala, že je obklopená stromy, měla pocit, jako by stála vprostřed ztichlého lesa.

„Pokud se chceš dívat, dělej to prosím mlčky,“ podotkla Neeve a na nikoho konkrétního se přitom nepodívala. Blue si přitáhla židli a posadila se. Maura se opřela o kuchyňskou linku a založila si ruce na prsou. Byl to zvláštní pocit, vidět ji rozrušenou a nesnažit se s tím nic udělat.

Neeve se zeptala: „Jakže se jmenuje?“

„Řekl jen *Gansey*.“ Při vyslovení jeho jména se cítila rozpačitě. Asi kvůli myšlence, že pokud ona bude mít něco společného